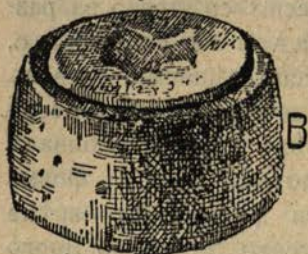

вата има право да сѣче монети. Само тя може да обезпечи стойността на монетитѣ. Народи, които нѣматъ своя държава, не могатъ да сѣкатъ монети. Така, българитѣ не сж сѣкли свои монети презъ цѣлата епоха на турското робство. Думата монета е латинска. Тя произлиза отъ името на богинята, до храма на която римлянитѣ започнали да сѣкатъ най-първо своитѣ монети. Храмътъ билъ на Юнона Монета (т. е. Юнона предизвестителка), и отъ тамъ името монета станало общо за платежнитѣ срдства, сѣчени отъ държавата. Ние българитѣ употребяваме сега повече думата пари,

Печатъ за монети отъ I в.
сл. Хр.

която е отъ турски произходъ и се е наложила презъ турското робство. Какъ сме наричали монетитѣ презъ първото царство, не е известно. Вѣроятно съ византийскитѣ имена. Презъ второто царство ние сме употребявали следнитѣ имена: за златнитѣ монети — перпери, или златици; сребрнитѣ монети сме наричали аспри

(на български значи „бѣли пари“) и грошове¹; меднитѣ монети пъкъ сме наричали цървени аспри.

Монетитѣ като размѣнно срдство се оказали много практични и се разпространили съ необикновена бързина. Следъ като ги възприели отъ лидийцитѣ, гърцитѣ ги въвели въ своитѣ колонии по Срдиземно и Черно море, а финикийцитѣ запознали съ тѣхъ много неелински племена. По-късно пъкъ римлянитѣ въвели употребата на монетитѣ тамъ, гдето гърци и финикийци не проникнали, и по такъвъ начинъ подготвили монетното стопанство на новитѣ народи.

Първитѣ монети били отъ бѣло злато — електронъ (смѣсь отъ злато и сребро), обаче почти всички

¹ Мнозина считатъ, че грошъ е турска дума. Това не е вѣрно. Тя произлиза отъ латинската дума grosusъ, която значи голѣмъ.